

Arrest

nr. 68 508 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer A.V., van Armeense nationaliteit, komt op 19 december 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in op 20 december 2000.

Op 14 mei 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Mevrouw Anna V., echtgenote van de heer A.V. en van Armeense nationaliteit, komt op 7 februari 2002 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 februari 2002.

Op 23 april 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf.

A.V. en Anna V. dienen tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 167.075 van 25 januari 2007 wordt dit beroep verworpen.

Op 15 juli 2003 wordt aan de heer A.V. bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 november 2003 dient mevrouw Anna V. voor zichzelf en haar dochter Aneta een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 22 november 2005 dient mevrouw Anna V. een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en haar kinderen Aneta en Gurgen.

Op 20 februari 2007 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen.

Op 12 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvragen van 22 november 2005 en van 20 februari 2007 onontvankelijk worden verklaard.

Op 30 oktober 2007 worden aan mevrouw Anna V. en de heer A.V. bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 21 december 2007 komen twee minderjarige kinderen België binnen die meedelen dat zij Aneta V. en Gurgen V. zijn.

Op 27 december 2007 dient mevrouw Mariam V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en voor haar kinderen Aida en Hovik.

Op 21 januari 2008 worden de kinderen Aneta V. en kind Gurgen V. beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en onder de hoede geplaatst van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie.

Naar aanleiding van een politiecontrole op 26 januari 2008, om na te gaan of uitvoering gegeven werd aan de bevelen van 30 oktober 2007, deelt mevrouw Anna V. mee dat zij tevens de naam Mariam V. gebruikt en onder die naam een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 27 december 2007 en dat de heer A.V. het gezin heeft verlaten op 1 december 2007.

Op 11 februari 2008 dient mevrouw Mariam V., *alias* Anna V., een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en haar kinderen Aida en Hovik.

Op 15 februari 2008 deelt de stad Mechelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat mevrouw Anna V. en de kinderen Aneta V. en Gurgen V. tevens gebruik maken van de identiteit Mariam V., Aida V. en Hovik V.

Op 25 februari 2008 dienen mevrouw Anna V. en de heer A.V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen.

Op 23 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen van 11 februari 2008 en 25 februari 2008 onontvankelijk worden verklaard omdat er getwijfeld kan worden aan de identiteit van de betrokkenen.

Op 23 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 27 december 2007 onontvankelijk wordt verklaard omdat de ware identiteit van de betrokkene niet vaststaat.

Op 9 juli 2008 wordt aan mevrouw Anna V. bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juli 2008 dient mevrouw Mariam V. een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en de kinderen Aida en Hovik.

Op 25 augustus 2008 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en voor hun kinderen Aneta en Gurgen.

Op 22 oktober 2008 dienen mevrouw Mariam V. en de heer V.V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, voor zichzelf en hun kinderen Aida en Hovik.

Op 10 februari 2009 deelt één van de drie advocaten waarop Anna V. *alias* Mariam V. en de heer V.V. een beroep hebben gedaan aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat haar cliënte Mariam V. de *alias* gebruikt Anna V. en dat de familie V. waarvan zij de naam gebruikte wel degelijk ook in België verblijft maar dat het om een andere familie gaat.

Op 11 mei 2009 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 september 2009 dienen mevrouw Mariam V. en de heer V.V. een aanvulling in op hun hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 oktober 2008, voor zichzelf en hun kinderen Aida en Hovik. Zij beroepen zich hierbij op de instructie van 19 juli 2009.

Op 25 september 2009 dienen mevrouw Anna V. en de heer A.V. een aanvulling in op hun hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 mei 2009, voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen. Zij beroepen zich hierbij op de instructie van 19 juli 2009.

Op 14 april 2010 dient mevrouw Alina V., die verklaart een dochter te zijn van de heer A.V. en mevrouw Anna V. en een zus van Aneta en Gurgen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2010 worden de vingerafdrukken van mevrouw Anna V. genomen. Dit blijkt niet dezelfde Anna V. te zijn als de persoon die op 8 februari 2002 onder de naam Anna V. asiel heeft aangevraagd.

Op 7 oktober 2010 worden de vingerafdrukken van mevrouw Mariam V. genomen. Zij blijkt de persoon te zijn die op 8 februari 2002 onder de naam Anna V. asiel heeft aangevraagd.

In een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 16 november 2010 wordt het volgende samengevat:

"SAMENVATTING

Uit twee Armeense gezinnen wordt 1 "gezin" samengesteld. Deze vragen asiel aan in België en gebruiken een alias van de echte personen die later naar België overkomen. Geleidelijk aan komen de echte partners en de andere kinderen over. Allen beweren ze onderdeel uit te maken van het "gezin" dat hier asiel heeft aangevraagd en gebruiken integratiestukken en officiële documenten van elkaar. Betrokkenen slagen erin zowel de DVZ als de vreemdelingendienst van Mechelen jarenlang om de tuin te leiden. Het duurt tot eind 2007 voordat het duidelijk wordt dat er geen 4 maar wel 8 personen aan dit dossier gelinkt zijn (de negende persoon, V.A., komt pas in 2009 over). We hebben betrokkenen moeten uitnodigen om vingerafdrukken te laten nemen om enige klaarheid te scheppen in dit dossier. Betrokkenen hielden steeds de schijn hoog en houden vol dat ze hier allen asiel hebben aangevraagd."

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de heer V.V., mevrouw Mariam V. en hun kinderen Aida en Hovik de beslissing waarbij de aanvraag van 29 oktober 2008 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer 77 555.

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van de heer A.V., mevrouw Anna V. en hun kinderen Aneta en Gurgen de beslissing waarbij de aanvraag van 26 juni 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2009 en aanvulling d.d. 18.09.2009 die werd ingediend door :

V., A. (R.R.: 060010260916)

geboren op 02.01.1960

V., A. (R.R.: 065030661806)

geboren op 06.03.1965

V., Aneta (R.R.: 092101553052)

geboren op 15.10.1992

V., Gurgen

geboren op 17.04.1996

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald op criterium 2.8A. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Echter, de instructie vermeldt immers duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude vallen betrokkenen onder laatstgenoemde uitsluiting.

Uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de heer V. A. een asielaanvraag indiende op 20.12.2000 en dat mevrouw “V. Anna” met haar kind “V. Aneta” haar echtgenoot vervoegde en op 08.02.2002 eveneens een asielaanvraag indiende. Uit de documenten van de asielaanvraag blijkt dat het kind “V. Gurgen” nog bij zijn grootmoeder zou verblijven. Echter, de persoon die onder de naam “V. Anna” een asielaanvraag indiende, betreft mevrouw V. Mariam. De aanwezigheid van V. Anna op het Belgisch grondgebied is pas vast te stellen na een aanvraag in toepassing van 9ter d.d. 23.02.2008 wanneer betrokkene een identiteitsdocument voorlegt. Mogelijks was ze al vroeger op het grondgebied aanwezig gezien de Franse inreisstempel d.d. 02.12.2002 in haar paspoort. Het kind “V. Aneta” dat haar moeder “V. Anna” bij de asielaanvraag vervoegde, betreft V. Aida. Het kind “V. Gurgen”, echte naam V. Hovik, duikt voor het eerst op bij een aanvraag in toepassing van art .9.3 d.d. 22.11.2005. V. Aneta en V. Gurgen betreden pas op 21.12.2007 het Belgisch grondgebied (verslag Voogddijdienst opgenomen in het administratief dossier).

De families V. en V. hebben getracht de Belgische overheid te misleiden. Uit deze twee gezinnen werd een nieuw gezin samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een alias gebruikten, namelijk de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure komen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienen beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruikmakend van hun alias en het zelfde dossiernummer. Wanneer betrokkenen in de onontvankelijke beslissing d.d. 23.06.2008 erop gewezen worden dat er verschillende identiteiten en identiteitsdocumenten in het dossier aanwezig zijn en er dus geen gevolg kan gegeven worden aan hun verzoek blijft enige reactie van betrokkenen, om hun situatie

op te helderen, uit. Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

*Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwillig zijn, Nederlandse les volgden, een woning huurden, lid zijn van een bibliotheek en een vrienden- en kennissenkring uitbouwden, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.
(...)."*

Op 20 juli 2011 dienen de heer A.V. en mevrouw Anna V. voor zichzelf en hun kinderen Aneta en Gurgen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient ambtshalve na te gaan of het beroep op ontvankelijke wijze is ingesteld. De vierde verzoekende partij is minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De vierde verzoekende partij is vijftien jaar oud en beschikt gezien haar leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

Aangezien de aangevochten beslissing foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht;

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

1.

Doordat de aangevochten beslissing dd. 14.6.2011, betekend 20.7.2011, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I. "De feiten" en DVZ voldoende bekend (gelet op de aangetekende verzendingen van alle in het verleden aangewende stukken), en bestaande in hoofde van verzoekers, waar zij simpelweg vaststelt dat:

"De families V. en V. hebben getracht de Belgische overheid te misleiden. Uit deze 2 gezinnen werd een nieuw gezin samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een alias gebruikten, nl. de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure komen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienen beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruikmakend van hun alias en hetzelfde dossiernr.

Wanneer betrokkenen in de onontvankelijke beslissing dd. 23.6.2008 erop gewezen worden dat er verschillende identiteiten en identiteitsdocumenten in het dossier aanwezig zijn en er dus geen gevolg kan gegeven worden aan hun verzoek blijft enige reactie van betrokkenen, om hun situatie op te helderen, uit. Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken. "

, besluit zij derhalve volledig onterecht dat 2 families fraude gepleegd hebben of de Belgische staat misleid hebben wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak niet in ogenschouw neemt;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekers toepassing te maken van een uitzondering zoals voorzien in de Ministeriële Instructie, nl. fraude ;

Dat integendeel verzoekers slachtoffers zijn van de praktijken van de andere beweerde armeense familie ;

Volledig ten onrechte houdt DVZ voor :

(1.)

... "dat de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een alias gebruikten, nl. de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin ... " :

Uit hogervermelde feiten blijkt dat alleen verzoeker asiel indiende op 20.12.2000 ;

zijn echtgenote V. Anna en hun kinderen V. Aneta en V. Gurgun nooit;

dat DVZ dit trouwens bevestigt in de laatste lijn van de 1^e paragraaf van p. 2 van de bestreden beslissing : "V. Aneta en V. Gurgun betreden pas op 21.12.2007 het Belgisch grondgebied (verslag Voogdijdienst opgenomen in het administratief dossier). "

(2.)

"Na de asielprocedure komen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienen beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruik makend van hun alias en hetzelfde dossiernr. " :

Uit hoger vermelde feiten blijkt dat V. Anna reeds in België aanwezig was sinds 2.12.2002, wat DVZ reeds heeft geconstateerd gelet op de inreisstempel in het inreisvisum en bevestigt in de 3e en 4e lijn van de eerste paragraaf van p. 2 van de bestreden beslissing ; Dat V. Anna nooit asiel aanvraag, enkel regularisatie en dit samen met haar kinderen V. Aneta en V. Gurgun nadat deze in België toekwamen op 21.12.2007 ; Dat verzoekers nooit een andere naam of nooit een ander DVZ nr. gebruikt hebben ; dat zij telkens dit van verzoeker V. A. of 5051913 gebruikt hebben zoals blijkt uit stukken 4 en 9 tot 12 ;

(3.)

"Wanneer de betrokkenen in de onontvankelijke beslissing dd. 23.6.2008 erop gewezen worden dat er verschillende identiteiten en identiteitsdocumenten in het dossier aanwezig zijn en er dus geen gevolg kan gegeven worden aan hun verzoek blijft enige reactie van betrokkenen, om hun situatie op te helderen, uit.

Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken. " :

DVZ verwijt verzoekers volledig ten onrechte geen duidelijkheid verschaft te hebben over hun identiteit en hun identiteitsdocumenten, daar waar verzoekers sedert hun eerste regularisatieaanvraag dd. 23.2.2008 tot op heden steeds hun geboorteakten, paspoorten, huwelijksakte en attesten van de Armeense Ambassade voorgelegd hebben, zoals hoger uiteengezet;

Dat zij zelfs vrijwillig aan DVZ aangeboden hebben dat hun vingerafdrukken mochten genomen worden of dat zij aan om het even welk onderzoek zouden meewerken opdat duidelijkheid zou geschieden of aan de orde komen ;

DVZ nodigt hen in het najaar van 2010 uit en vingerafdrukken van verzoekers worden genomen : wat hiervan het resultaat is wordt niet medegedeeld, noch minder aangehaald in de bestreden beslissing ;

Verzoekers hebben derhalve hun identiteit nooit onder stoelen of banken gestoken en steeds bewezen in elke regularisatieaanvraag aan de hand van de nodige stukken ;

Verzoekers hebben dan ook geen fraude gepleegd, zelfs geen poging tot;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

2.

Doordat de bestreden beslissing volledig foutief uitgaat van het feit dat verzoekers fraude gepleegd hebben, legt zij bewust de toepassing van de Ministeriele Instructie van 19.7.2009 naast zich neer en stelt zij dat integratie en schoolgaandheid der kinderen geen reden vormen om verzoekers te regulariseren ;

Daar waar integratie en schoolgaandheid der kinderen in deze bewezen worden en door DVZ gekend zijn en wel degelijk als grond tot regularisatie aanleiding kunnen geven, waar zij zelfs uitdrukkelijk in art. 2.8.A voorzien zijn van de Ministeriële Instructie dd. 19.7.2011 ;

Dat deze beslissing van DVZ minstens een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waar een zorgvuldig bestuur minstens met alle elementen van deze zaak, zoals voorhanden in het dossier, zou rekening gehouden hebben vooraleer een beslissing genomen te hebben ;

Dat dit in casu niet het geval is ;

Er weze aan herinnerd dat verzoekers steeds hun identiteit op alle mogelijke manieren bewezen hebben bij elke regularisatieaanvraag door hen ingesteld door afgifte van hun paspoorten, geboorteakten, huwelijksakte en attesten van de Armeense Ambassade in België en zelfs vrijwillig meegewerkt hebben aan het nemen van vingerafdrukken ;

Had DVZ hiermede rekening gehouden, dan had het op basis van integratie en schoolgaandheid der kinderen, verzoekers kunnen regulariseren ;

Om alle hogervermelde redenen dient de bestreden beslissing dan ook nietig verklaard te worden ;”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers' verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoekers' concrete kritiek stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoekers' beschouwingen kunnen niet worden aangenomen en zijn er kennelijk op gericht om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe te brengen een feitelijke herbeoordeling van het dossier te laten maken. De Raad is echter niet bevoegd om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat de beslissing niet kennelijk onredelijk is. *In casu* heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoekers

getracht hebben om de Belgische overheid te misleiden. Immers, uit het dossier blijkt dat de heer A.V. een asielaanvraag indiende op 20 december 2000 en dat mevrouw Anna V. met haar kind Aneta V. haar echtgenoot vervoege en op 8 januari 2002 eveneens een asielaanvraag indiende. Uit de documenten van de asielaanvraag blijkt dat het kind Gurgen V. nog bij zijn grootmoeder zou verblijven. Echter, de persoon die onder de naam Anna V. een asielaanvraag indiende, betreft mevrouw Mariam V. Het kind Aneta V. betreft Aida V. Het kind Gurgen V. dat in werkelijkheid Hovik V. is, duikt voor het eerst op bij een aanvraag van 22 november 2005. Aneta V. en Gurgen V. betreden echter pas op 21 december 2007 het Belgisch grondgebied, zoals blijkt uit het verslag van de Dienst Voogdij opgenomen in het administratief dossier.

De verwerende partij vervolgt dat uit de twee gezinnen V. en V. een nieuw gezin werd samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een *alias* gebruikten, namelijk de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure kwamen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienden beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruik makend van hun *alias* en hetzelfde dossiernummer. Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken.

De verwerende partij merkt dienaangaande op dat de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 bepaalt dat ze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd. Het *vademecum* ter verduidelijking van de instructie vermeldt tevens dat personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd, uitgesloten worden van regularisatie.

Met hun beschouwingen tonen verzoekers geenszins aan dat de fraude enkel gepleegd zou zijn door het andere gezin.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers getracht hebben de Belgische overheid te misleiden en dat de instructie niet van toepassing is op personen die geprobeerd hebben manifest de Belgische overheid te misleiden of fraude hebben gepleegd, dat het naar school gaan van de kinderen niet kan worden beschouwd als een grond voor regularisatie en dat de integratie van verzoekers niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 en op zich geen grond vormen om geregulariseerd te worden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat in de bestreden beslissing onterecht wordt gesteld dat twee families fraude hebben gepleegd. Verzoekers zelf zijn slachtoffer van de praktijken van de andere Armeense familie. Verzoekers verduidelijken dat enkel verzoeker een asielaanvraag indiende op 20 december 2000 en verzoekster en de kinderen nooit. Ze wijzen erop dat de verwerende partij bevestigt dat hun kinderen Aneta en Gurgen pas op 21 december 2007 België binnenkwamen, ze benadrukken dat verzoekster en de twee kinderen pas voor het eerst een regularisatieaanvraag indienden nadat de kinderen in België waren toegekomen. Verzoekers en de kinderen hebben nooit gebruik gemaakt van een andere naam of een ander OV-nummer. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers na de beslissing van 23 juni 2008 in gebreke bleven om duidelijkheid te verschaffen omtrent hun identiteit, merken ze op dat zij vanaf hun eerste regularisatieaanvraag op 23 februari 2008 tot op heden steeds hun geboorteakten, paspoorten, huwelijksakte en attesten van de Armeense ambassade hebben voorgelegd. Ook werden verzoekers' vingerafdrukken genomen in oktober 2010. Verzoekers hebben hun identiteit dus nooit onder stoelen of banken gestoken en hebben deze steeds bewezen in elke regularisatieaanvraag aan de hand van nodige stukken.

Verzoekers hebben een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde van de staatssecretaris handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

In de bestreden beslissing wordt over de fraude het volgende overwogen:

“Echter, de instructie vermeldt immers duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude vallen betrokkenen onder laatstgenoemde uitsluiting.

Uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de heer V. A. een asielaanvraag indiende op 20.12.2000 en dat mevrouw “V. Anna” met haar kind “V. Aneta” haar echtgenoot vervoegde en op 08.02.2002 eveneens een asielaanvraag indiende. Uit de documenten van de asielaanvraag blijkt dat het kind “V. Gurgun” nog bij zijn grootmoeder zou verblijven. Echter, de persoon die onder de naam “V. Anna” een asielaanvraag indiende, betreft mevrouw V. Mariam. De aanwezigheid van V. Anna op het Belgisch grondgebied is pas vast te stellen na een aanvraag in toepassing van 9ter d.d. 23.02.2008 wanneer betrokkene een identiteitsdocument voorlegt. Mogelijks was ze al vroeger op het grondgebied aanwezig gezien de Franse inreisstempel d.d. 02.12.2002 in haar paspoort. Het kind “V. Aneta” dat haar moeder “V. Anna” bij de asielaanvraag vervoegde, betreft V. Aida. Het kind “V. Gurgun”, echte naam V. Hovik, duikt voor het eerst op bij een aanvraag in toepassing van art. 9.3 d.d. 22.11.2005. V. Aneta en V. Gurgun betreden pas op 21.12.2007 het Belgisch grondgebied (verslag Voogdijdienst opgenomen in het administratief dossier).

De families V. en V. hebben getracht de Belgische overheid te misleiden. Uit deze twee gezinnen werd een nieuw gezin samengesteld waarbij de moeder en de kinderen bij de asielaanvraag een alias gebruikten, namelijk de naam van de moeder en de kinderen van het andere gezin. Na de asielprocedure komen de achtergebleven gezinsleden stelselmatig naar België over en beide gezinnen dienen beurtelings regularisatieaanvragen in, al dan niet gebruikmakend van hun alias en het zelfde dossiernummer. Wanneer betrokkenen in de onontvankelijke beslissing d.d. 23.06.2008 erop gewezen worden dat er verschillende identiteiten en identiteitsdocumenten in het dossier aanwezig zijn en er dus geen gevolg kan gegeven worden aan hun verzoek blijft enige reactie van betrokkenen, om hun situatie op te helderen, uit. Ze hadden er immers alle belang bij dat hun administratief dossier zo complex mogelijk bleef om de door hen gepleegde fraude toe te dekken.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat mevrouw Mariam V., een derde, van bij de asielaanvraag tot in december 2007 de identiteit heeft aangenomen van verzoekster. Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de vergelijking van de vingerafdrukken genomen op 6 en 7 oktober 2010, blijkt dat de asielaanvraag die op 8 februari 2002 werd ingediend op naam van verzoekster, niet door verzoekster werd ingediend maar door mevrouw Mariam V. Uit de stukken van het dossier blijkt dat mevrouw Mariam V. gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit, maar blijkt niet dat verzoekster dit gedaan zou hebben. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers kinderen Aneta en Gurgun pas in België zijn toegekomen op 21 december 2007 en dat de familie samen op 25 februari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Uit de stukken van het dossier blijkt dat mevrouw Mariam V. op 27 december 2007 toegeeft dat zij in het verleden zowel aanvragen heeft ingediend onder de naam Anna V. als onder de naam Mariam V. De fraude die in de bestreden beslissing wordt toegedicht aan mevrouw Mariam V. kan niet worden toegeschreven aan verzoekster. In de bestreden beslissing wordt niet verder verduidelijkt welke fraude verweten wordt aan verzoekster of aan verzoeker. Er wordt wel gesteld dat de twee families probeerden de overheid te misleiden, maar in de bestreden beslissing wordt niet verduidelijkt in welk opzicht verzoekers zelf meegewerkt hebben aan deze fraude. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat verzoekster zelf nooit een asielaanvraag heeft ingediend, dat verzoekers en de kinderen die zijn toegekomen op 21 december 2007 nooit gebruik gemaakt hebben van een andere naam of een ander OV-nummer en dat zij vanaf de regularisatieaanvraag van 23 februari 2008 tot op heden steeds hun geboorteakten, paspoorten, huwelijksakte en attesten van de Armeense ambassade hebben voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg niet op afdoende wijze verduidelijkt in welke mate verzoekers zelf fraude hebben gepleegd of hebben meegewerkt aan de fraude en op welke wijze zij zelf de overheid trachtten te misleiden, zodat dit motief feitelijke grondslag mist. Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

3.3.3. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven, zodat dient te worden nagegaan of de bestreden beslissing eventueel afdoende steun vindt in deze andere motieven. Deze overige motieven luiden als volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat betrokkenen in België verblijven, werkwillig zijn, Nederlandse les volgden, een woning huurden, lid zijn van een bibliotheek en een vrienden- en kennissenkring uitbouwden, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis.”

Verzoekers hadden in hun aanvraag van 26 juni 2009 volgende elementen aangehaald:

- hun langdurig verblijf in België: verzoeker heeft in 2000 een asielaanvraag ingediend en verzoekster is België binnengekomen in 2002;
- de kinderen gaan naar school in België en zijn ingeschreven voor het schooljaar 2007-2008;
- verzoekers zijn werkwillig.

In hun aanvulling van 18 september 2009 beriepen verzoekers zich op een prangende humanitaire situatie en de duurzame lokale verankering in België. Zij kruisten het criterium aan “*ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België*”.

Uit de stukken van het dossier en uit de feiten uiteenzetting die verzoekers zelf geven in hun verzoekschrift, blijkt dat verzoeker in 2000 een asielaanvraag heeft ingediend, dat verzoekster in 2002 België is binnengekomen en pas op 23 februari 2008 haar verblijf in België heeft meegedeeld aan het bestuur en dat de kinderen pas in België verblijven sedert 21 december 2007.

Uit de hierboven weergegeven *overige* motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het naar school gaan van de kinderen en met de integratie van verzoekers, maar niet met het feit dat verzoeker in België is sinds 2000 en in dat jaar een asielaanvraag heeft ingediend. De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van het eerste middel tot de ruimste vernietiging leidt, dienen de overige middelen niet meer te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET